

Arrest

nr. 93 788 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 6 september 1974 en 9 februari 1996.

Op 30 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2012, met kennisgeving op 12 juni 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM:

B., S. (...) (R.R.:(...)) geboren te Faridpur op (...) + kind:

A.M., A. (...) (R.R.:(...)) geboren te Chandpurop 09/02/1996 Nationaliteit: Bangladesh

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is-

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);

het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 27/02/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 30/04/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan: *"Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de wettelijke motiveringsplicht alsook het beginsel van redelijkheid in de toepassing van art. 9ter §1, 4e lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij de Wet van 8 januari 2012 (B.S. 6 februari 2012)."*

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

"Uit art. 9ter, §1, 4e lid en art. 9ter, §3, 3e lid volgt de verplichting op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.02.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 30.4.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden"

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden stelt dat uit het bij de aanvraag art. 9ter van verzoeker bij gevoegde standaard medisch attest de graad van ernst van de ziekte niet zou blijken op een wijze die een beoordeling conform art. 9ter §1, 1e lid mogelijk maakt, met name een beoordeling of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Terwijl het betreffende standaard medisch getuigschrift dat is bij gevoegd bij de aanvraag machtiging verblijf in hoofde van eerste verzoekster mevrouw B. (...) wel degelijk attesteert dat zij lijdt aan Diabetes type 2, dat zij hiervoor levenslang behandeld dient te worden, waarbij de arts duidelijk aangeeft dat bij stopzetting van behandeling risico geeft op cardiovasculaire aandoeningen. De arts attesteert bovendien

weliswaar dat mits goede therapietrouw de prognose goed is, doch in de toekomst mogelijke aanpassingen van de behandeling noodzakelijk zijn.

Dat ook uit het medisch attest zoals bij gevoegd bij de aanvraag van tweede verzoeker, de heer A.M. (...), blijkt dat een beoordeling in de zin van art. 9ter §1, 1e lid mogelijk is, namelijk te beoordelen of betrokkene "lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. "

Dat het medisch certificaat voor tweede verzoeker immers vermeldt, zoals ook reeds geschreven in de aanvraag art. 9ter d.d. 30.04.2012:

"De heer A.M. (...) heeft ernstige last van hoofdpijn en slaapproblemen, waarbij Dr. V. (...) verwijst naar Arnold Chiari Syndroom.

Dr. V. (...) stelt dat de noodzakelijke behandeling bestaat uit continue neurologische opvolging, zonder welke opvolging immers risico bestaat op obstructie met neurologische sequelae en morbiditeit. "

Dat verwerende partij met andere woorden op geen enkele geloofwaardige wijze kan stellen dat uit de bij gevoegde medische attesten de ernst van de ziekte niet zou kunnen achterhaald worden om een mogelijke beoordeling conform art. 9ter §1, 1e lid mogelijk te maken.

Dat immers huidig dossier zal dienen beoordeeld te worden op basis van de behandelingsmogelijkheden in Bangladesh voor een persoon zonder financiële middelen.

Dat het immers uiteraard vaak zo is dat aandoening als Diabetes (zo ook vb. astma) in België goed behandelbaar zullen zijn, doch dit niet de behandelbaarheid in het land van herkomst garandeert.

Dat, bij bovenvernoemde aandoeningen, een behandelend / attesterend arts in zijn professionele onafhankelijkheid dan ook terecht zal plegen te attesteren indien naar de graad van ernst wordt gevraagd dat deze weliswaar onder controle is doch slechts dankzij medicatie. Indien de attesterend arts daarbij indiceert welk risico zijn patiënt loopt bij stopzetting van de medicatie, heeft hij wel degelijk op redelijke wijze het standaard medisch attest ingevuld conform de vereiste van art. 9ter, § 1, 4e lid.

Op andere wijze oordelen zou inderdaad niet conform zijn aan het beginsel van redelijkheid waaraan ook verwerende partij, ondanks haar wens de vele medische regulaties snel te willen filteren, dient te houden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in haar arrest nr. 72866 d.d. 9 januari 2012 stelt:

"Bovendien, zoals reeds gesteld, blijkt uit het standaard medisch getuigschrift zelf dat de toestand van verzoekster nu stabiel is maar dat indien de behandeling zou worden stopgezet, een achteruitgang van de algemene toestand te verwachten is en vermoedelijk overlijden zodat hieruit eveneens de graad van ernst blijkt."

Dat het weliswaar niet onmogelijk is dat verzoekers situatie minder precair lijkt te zijn (van jongere leeftijd), dit echter een beoordeling ten gronde betreft.

Dat voor het overige wél hetzelfde principe als in voornoemde rechtspraak van toepassing is, namelijk dat elk normaal redelijk arts ook in casu uit het bijgevoegde attest kan afleiden dat een stopzetting van de behandeling een achteruitgang van de algemene toestand impliceert die een zeer ernstige impact heeft op de levenskwaliteit van verzoeker.

Dat zodoende aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde is voldaan en een beoordeling ten gronde zich opdringt.

Dat verwerende partij op deze wijze eveneens schending maakt van haar wettelijke motiveringsplicht aangezien zij niet op een geloofwaardige wijze motiveert dat een normaal arts uit het voormelde standaard medisch attest niet zou kunnen afleiden wat de ernst is van de aandoening van verzoeker.

Dat hieruit vertrekkende zich in voornaamste instantie een analyse opdringt naar de behandelingsmogelijkheden van verzoekers in het land van herkomst.

Dat het de wens is van verzoekers om wat betreft dit aspect standpunt te bekomen van de Belgische overheid aangezien zij immers aantonen dat medische behandeling voor iemand met hun beperkte financiële middelen niet toegankelijk is in het land van herkomst, Bangladesh.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij dient geen nota in.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft

duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift van 27 februari 2012 dat bij de aanvraag werd gevoegd niet beantwoordt aan de in deze bepaling voorziene voorwaarden nu het geen enkele uitspraak bevat omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen hebben op 30 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 april 2012 verklaren de verzoekende partijen dat de tweede verzoekende partij ernstige last heeft van hoofdpijn en slaapproblemen, waarbij de arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde gevoegd aan de aanvraag zou verwijzen naar het Arnold Chiari Syndroom, en dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling in Bangladesh. De arts zou tevens stellen dat de noodzakelijke behandeling bestaat uit continue medische opvolging, zonder dewelke risico bestaat op obstructie met neurologische sequellen en morbiditeit. Uit het standaard medisch getuigschrift van 27 februari 2012 van dr. V., dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, dat conform het wettelijk vereiste model werd opgesteld en dat volledig werd ingevuld, blijkt dat de arts, gevraagd naar de diagnose, antwoordde:

*“1. hoofdpijn tg/ Arnold Chiari variant/laag liggende cerebellaire tonsillen
2. slaapproblemen en (...) stress”*

Als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling noteert de arts *“continu opvolging neurologisch.”* De voorziene gevolgen en complicaties bij een stopzetting van de behandeling zouden bestaan uit *“Arnold Chiari syndroom met (...) obstructie met neurologische sequellen (...) morbiditeit.”* Verder zou de evolutie en prognose van de aandoeningen *“opvolging en therapeutische begeleiding, beterschap –*

slaaphoudingscorrectie, neurochirurgische foss. decompressie (...), nood” inhouden en zijn de specifieke noden in verband met de medische opvolging “neuropediatische/neurologische/neurochirurgische eenheid.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze kan voorhouden dat uit dit standaard medisch getuigschrift geen graad van ernst van de aandoeningen blijkt, nu de arts verklaart dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een variant van het Arnold Chiari syndroom en tevens aan slaapproblemen, dat er permanente medische opvolging en behandeling noodzakelijk zijn voor de neurologische aandoening en dat de stopzetting van de behandeling ernstige complicaties en gevolgen met zich zal meebrengen, waaronder zelfs “morbidity”. Door met het geheel van de elementen van het standaard medisch getuigschrift rekening te houden blijkt dat de verwerende partij had kunnen vaststellen dat hieruit op afdoende wijze blijkt welke ernst de ziekte waaraan de tweede verzoekende partij lijdt heeft, zodat artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn (RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN